

THE *PUCKING*
WRONG NUMBER
MR. TÉVES SZÁM

C.R. JANE

THE

PUCKING

WRONG
NUMBER

MR. TÉVES SZÁM

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
C.R. Jane: *The Pucking Wrong Number*
First published in Great Britain in 2023 by C.R. Jane

A kiadó megjegyzése:
A könyv egyes jelenetei fizikai és pszichikai erőszakot tartalmaznak,
amelyek az olvasók érzékenységét sérthetik.

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Cassie Chapman/Opulent Designs

ISBN 978-963-636-639-1

Minden jog fenntartva

Copyright © C.R. Jane 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Vágó Nándor 2025

CSAPATNÉVSOR

LINCOLN DANIELS, CSAPATKAPITÁNY

ARI LANCASTER, CSAPATKAPITÁNY

NICK DALTON, CSAPATKAPITÁNY

CAS PETERS

KY JONES,

ED FREDERICKS

TYSON BENDER

SAM HARKNESS

NICK INGELO

ALEXEI IVANOV

MATTY CLIFTON

CAM LARSSON

KEL MARSTEN

DEX MARSDEN

ALEXANDER POETIERE

DALTON JACOBS

COLT JOHNS

DANIEL STUBBS

ALEX TURNER

PORTERS MAST

LOGAN EDWARDS

CLARK DOBBINS

KYLE NETHERLAND

13, CENTER

24, VÉDŐ

33, JOBBSZÉLSŐ

42, VÉDŐ

18, BALSZÉLSŐ

22, VÉDŐ

1, KAPUS

2, KAPUS

12, VÉDŐ

10, CENTER

5, VÉDŐ

25, BALSZÉLSŐ

26, VÉDŐ

8, CENTER

11, JOBBSZÉLSŐ

42, KAPUS

18, SZÉLSŐ

60, SZÉLSŐ

53, CENTER

6, VÉDŐ

9, VÉDŐ

16, SZÉLSŐ

20, VÉDŐ

EDZŐK

TIM PORTER VEZETŐEDZŐ

COLLIER WATTS SEGÉDEDEZŐ

VINCE CONNOLLY SEGÉDEDEZŐ

CHARLEY HAMMOND SEGÉDEDEZŐ

LEJÁTSZÁSI LISTA A KÖNYVRÖZ

MASTERMIND

Taylor Swift

HURT

Johnny Cash

CHASING CARS

Ryan Waters Band

BLODY VALENTINE - AKUSZTIKUS

Machine Gun Kelly, Travis Barker

YOUNG & BEAUTIFUL

Lana Del Rey

EYES CLOSED

Ed Sheeran

PRETTY HEART

Parker McCollum

THE MOST BEAUTIFUL THINGS

Tenille Townes

ALL EYES ON ME

Bo Burnham

NEVER ON THE DAY YOU LEAVE

John Mayer

VULNERABLE

Selena Gomez

TURNING TABLES

Adele

SOMEDAY

OneRepublic

ANTI-HERD

Taylor Swift

HALLGASD MEG A TELJES PLAYLISTET ITT:

<https://open.spotify.com/playlist/30varkoesaub3kvtjla7nv>

S-nek.

*Az egyetlen ember, akinek a szeretetére
valaha is szükségem volt... az te voltál.*

„Miért hívják a korongot korongnak? Mert a mocskos kis rohadék már foglalt volt.”

– Martin Brodeur

Hockey Boyfriends Anonymous
@hockeyboyfriends_anonymous

Nyuszikáim, van néhány hírünk számotokra. A Knights-sztárcsatár és személyes álompasink @lincoln_daniels foglalt. #fml* A tegnapi esti mérkőzésen Daniels úgy nyilvánította ki örök szerelmét új barátnőjének, hogy minden gólja után szívecskét mutat neki. #elájul És hölgyeim... négy gólt lőtt. #húha Hogy még mélyebbre szúrja a kést, Danielst a meccs után a hölgy vezetéknevével ellátott mezben látták! Nem találunk semmilyen szósólt erről a lányról, de úgy tűnik, hogy a neve Monroe... Bardot. Azt hiszem, az idő majd eldönti, hogy a mi playboyunk végre megszeli-e. Én tudom, hogy mit fogok kívánni.

21:17. 2023. április 12. Twitter az iPhone számára

18k Újratweet 101 325 Like

* fuck my life

PROLÓGUS

MONROE

– Monroe. Én csinos kislányom... – zagyválja a mama a kanapéról. A plafont bámulja, és bár a nevemet mondja, tudom, hogy nem hozzám beszél. Vagy legalábbis nem ahhoz a verzióhoz, aki most itt áll, és a hányásfoltot varkárja le, amit az ajtón hagyott. A múltbéli énemhez beszél, vagy ahová az agya viszi, amikor éppen be van tépve.

Kopognak az ajtón, és én rémülten pillantok oda, rettegés kavarja fel a gyomromat. Mert tudom, hogy ki az. Az egyik „ügyfele”, ahogy anya hívja őket.

Az ajtó kinyílik anélkül, hogy egyikünk is megszólalna. Nem vagyok benne biztos, hogy a mama egyáltalán meghallotta a kopogást. Egy izzadt, sápadt arcú férfi lép be, akit már láttam egyszer vagy kétszer. Az arcán nagy vörös foltok, és a hasa kilóg a farmerjából. Mint egy perverz Mikulás. Nem mintha már hinnék abban a fickóban. Hozzánk biztosan nem jött el soha.

A férfi szeme csillog, miközben rám mered, de aztán a mama furcsán felnyög, és a férfi figyelme rá irányul.

– Roxanne – mondja a férfi éneklő hangon, miközben felé veszi az irányt.

Szeretnék mondani valamit. Bármit. Mondd meg neki, hogy a mama nincs társaságra alkalmas állapotban, de tudom, hogy semmi értelme. Különben is, mama később

dühös lenne rám, ha lemaradna a pénzről, amire szüksége van az adagjához.

Kilépek a szobából, és bezárom magamat az egyetlen hálósobánkba. A mama és én osztozunk a szobán, de legtöbbször nem jut tovább a kanapénál.

Felhangzanak az undorító zajok, amelyeket már megtanultam utálni, ezért bekapcsolom a rádiót, hogy megpróbáljam elnyomni őket. Nyugtalan álomba zuhanok, és álmaimat egy egészséges anya képe kísérti, aki többet törődik velem, mint azzal, hogy elmeneküljön az általa teremtett életből.

Hirtelen felriadok, pánik homályosítja el a szoba széleit, amíg meg nem győzőm magam, hogy minden rendben van.

Kivéve, hogy nem úgy tűnik, hogy minden rendben van. Csend van. Túlságosan is nagy csend.

Az ajtó felé osonok, rászorítom a fületem, hátha meghallok valamit.

De semmi.

Lassan kinyitom az ajtót, és kikukucskálok a szobába. Sem a férfinak, sem anyámnak semmi nyoma. Azt gondolva, hogy tiszta a terep, elindulok kifelé a szobámból, és hirtelen megállok, amikor meglátom anyámat a földön a bejárati ajtó mellett, egy csomó zöld folyadékkal az arca mellett.

Sóhajtok, és az előttem álló takarításra gondolok. Már megint. Utálok ezeket az embereket. Minden alkalommal, amikor idejönnek, elvesznek belőle egy darabot, és nem hagynak itt semmit. Mindig így van, miután végeztek vele.

Amikor odasétálok egy ronggyal és egy vödörrel, látom, hogy a mama reszket, és könnyek csorognak az arcán. Olyan ijesztően sűrű a színe, amelyet még soha nem láttam.

– Mama... – suttogom, és lenyúlok, hogy megérintsem az arcát, de csak azért, hogy összeránduljak a bőrének hideg érintésétől. A szeme hirtelen kinyílik, amitől felugrok. Még a szokásosnál is véreesebb. Csontos kezével a pólómba markol, és kétségbeesetten közelebb húz magához. Az ajka zúzódásos és véres. Az a rohadék biztosan durva volt vele.

– Ne hagyd, ho ellabojják a zíved. – A szavai az érthetlenség határáig összemosódnak.

– Mama? – kérdezem aggodalommal a hangomban.

– Ne... hagyd, hogy egy férfi... elrabolja a szívedet – nyögi ki. – Ne hagyd, hogy... – A szavai elenyésznek, és a mellkasa egy nagy levegővétellel megemelkedik... majd teljesen mozdulatlaná válik.

– Mama! – nyüszítek, és újra meg újra megrázom őt.

De soha többé nem szól egyetlen szót sem. Egyszerűen elment, mint egy sötét szobában kialudt láng.

Én pedig egyedül vagyok, és az utolsó szavai örökké a fülemben csengenek.

1. FEJEZET

MONROE

Az ágyam szélén ültem, és az ablakon keresztül bámultam a sötét, látszólag csillagtalán égboltot. A szabadság olyan közeli volt, hogy már éreztem az ízét.

18.

Mintha egész életemben erre a pillanatra vártam volna. Erre a különleges születésnapra. A gondolat, hogy végre elhagyhatom ezt a helyet, és végre elkezdhetem az életemet a saját feltételeim szerint... segített átvészelni minden egyes napot.

Amikor elmentem, tudtam, hogy nehéz lesz. Csak az iskola utáni boltos melőből származó hangyányi megtakarításomból kezdhettem el az életemet. De bármit megtettem volna, hogy legyen belőlem valami.

Valami több, mint az üres burok, amit anyám aznap rám hagyott.

Tízéves korom óta nevelőszülőknél voltam, egy nappal az után a végzetes éjszaka után, amikor elvesztettem őt. Mindenki kisbábát akart örökbe fogadni, én pedig már nem voltam az. Eddig már mintha száz különböző helyen jártam volna, de a jelenlegi helyemen sikerült a legtovább megmaradnom.

Sajnos.

A nevelőszüleim, Mr. és Mrs. Detweiler és a fiuk, Ripley, először kedves embereknek tűntek, de idővel megváltoztak a dolgok. Ők megváltoztak.

Mrs. Detweiler, Marie, úgy tekintett rám, mint egy bejárónőre. Szíves örömet segítettem a ház körül, de amikor minden étkezés után egy emberként felálltak, és mindent ott hagytak, hogy takarítsak és mosogassak el – ahogy minden más ház körüli munkát is én végeztem –, az már túl sok volt.

Egy szép napon, remélhetőleg a közeljövőben, soha többé nem fogom másnak a vécéjét takarítani.

És bár meg tudtam volna birkózni a kétkezi munkával még egy hónapig, Mr. Detweiler, Todd időközben komoly problémává vált. A viselkedése egyre ijesztőbb lett, a vágyakozó pillantásoktól és a rajtam felejtett tekintetektől hányingerem volt. Bármit mondott nekem, az mögöttes jelentéssel bírt... célozgatás volt. Egyre többet beszélt a születésnapomról, mintha csak emlékeztetni akart volna rá, még hozzá egészen más okokból, mint a szabadság ígérete, amit számomra jelentett. Nem vagyok benne biztos, hogy bármelyiküknek is eszébe jutott volna, hogy másnap már szabadon elmehetek. A születésnapom és az érettségim ugyanarra a hétre esett. Tökéletes időzítés. Csak reméltem, hogy Todd képes lesz uralkodni magán, és elég sokáig nem mer hozzám nyúlni, hogy egyáltalán eljussunk addig. Sokan talán nem gondolnák, hogy egy érettségi valami különleges dolog, de számomra *mindent* jelentett.

Ripley rendben volt, azt hiszem. Inkább hasonlított egy krumplira, mint egy emberre, ami jobb volt, mint valamilyen más alternatíva. A szeme átugrott rajtam, amikor egy

szobában tartózkodtunk, mintha nem is léteznék. És talán nem is léteztem számára. Amíg mindennap be volt vetve az ágya, és volt kaja az asztalon, és vécépapír, amivel kitörölhetette a seggét, addig tett az egésze. Túlságosan el volt foglalva a videójátékokkal ahhoz, hogy törődjön a körülötte lévő világgal.

Az órára pillantottam. Délután 4:55 volt, ideje hozzálátni a vacsorához, mielőtt Mr. Detweiler hazaér a munkából. Felsóhajtottam, és szórakozottan megsimítottam a kifakult paplanomat, amit Mrs. Detweiler ki tudja, honnan hozott haza, és elindultam az előszobába, majd le a konyhába. A háromszobás kertes ház a város egy rendes részén állt. Szébb volt, mint a többi hely, ahol eddig laktam, de úgy tapasztaltam, hogy ez nem számított. A házban dobogó szívek sokkal nagyobb jelentőséggel bírtak, mint az, hogy mennyire szép vagy nem szép az épület.

Biztos vagyok benne, hogy tökéletesen boldog lehettem volna azon a nyomortanyán, ahol az életemet kezdtem anyámmal... ha ő más lett volna.

Élesen lefékeztem, és pánik járta át a belsőmet, amikor beléptem a konyhába, és megláttam Mr. Detweilert, amint a pultnak támaszkodik. Hogy nem vettem észre, amikor bejött a házba? Nem emlékeztem, hogy hallottam volna a garázsajtót kinyílni.

A kedvenc üveg sörét szorongatta, ami tulajdonképpen a legflancosabb dolog volt a konyhában, és sokkal többbe került, mint bármelyik más kaja, amit megvettek. Todd Detweiler még mindig abban a bő öltönyben volt, amit a könyvelőirodában viselt, ahol dolgozott. Kopaszodó homlokának mérete vetekedett bármivel, amit korábban láttam,

ezért az összes haját előrefésülte, és gondosan egy pontba formázta a homlokán, épp a vizenyős, kék szeme fölött.

Felvonta a szemöldökét, amiért még mindig nem mozgaltam meg. De általában csak fél hétre ért haza, ami elég volt ahhoz, hogy az asztalra tegyem a vacsorát, és elbújjak, amíg végeznek vele.

– Hát, szíóka, Monroe – mondta elnyújtva, és a nevem mocskosan hangzott a szájából.

Megfegyelmeztem az arcomat, megacéloztam a belsőmet, és magabiztos léptekkel elindultam a hűtő felé, mint ha a jelenléte nem gyűverzett volna le.

– Helló – válaszoltam szívélyesen, és gyűöltem az érzést, ahogy a tekintete végigsimít a bőrömön. Mintha valami kívánni való tárgy lennék, nem pedig egy ember.

Tudtam, hogy szép vagyok. Anyám fiatalkori változatának kiköpött mása voltam. De akárcsak neki, a külsőm nekem is csak átok volt, másra sem jó, csak hogy vonzza a seggfejeket, akiknek egyetlen célja az volt, hogy kihasználjanak és bántalmazzanak.

Benyúltam a hűtőbe, hogy kivegyem a tál csirkét, amit korábban tettem oda kiolvadni... amikor hirtelen ott volt mögöttem. Elég közel ahhoz, hogy hozzám érjen, ha megmozdulok.

– Szüksége van valamire? – kérdeztem, miközben próbáltam távol tartani a hangomtól a kezdődő hisztérikusságot. A keze a csípőmre simult, én pedig összeszorítottam a szememet, és átkoztam az univerzumot.

Közel hajolt hozzám, leheteténék suttogását a bőrömön éreztem.

– Gondolkodtál rajta, ugye? – Todd lehelete sörtől bűzlött, és ez az a szag, ami miatt soha nem fogom megkóstolni, bármennyire is drága és finom állítólág.

– Nem tudom, miről beszél, uram. – Megragadtam a csirkét, és megpróbáltam felegyenesedni, azt remélve, hogy elhátrol tőlem. De csak annyit tett, hogy kiegyenesedett, így a testünk egymáshoz ért. Megpróbáltam arrébb húzódní, de megszorította a csípőmet. Keményen.

– Fel kell tennem a csirkét – mondtam szívélyesen, mintha nem haldokoltam volna csendben az érintésétől.

– A kis incselkedő – mormogta egy kis kuncogással. – Imádom, ahogy szeretsz játszani. Mennyivel jobb lesz, amikor abba hagyjuk. – Egy dudort éreztem növekedni és keményedni a hátam alsó részén, és elég erősen haraptam rá az ajkamra ahhoz, hogy a vér sós íze öntse el az ízlelőbimbóimat.

A kezem remegett, a víz ide-oda loccsant a tálban. Egy idióta is rájönne, miről beszél.

– Észrevetted, mennyire szeretek dolgokat gyűjteni? – kérdezte váratlanul, és végre elengedte a csípőmet, majd hátralépett.

Gyorsan a mosogatóhoz léptem, beletettem a tálat, és a zsemlemorzsaért nyúltam, ami a rántott csirkemellhez kellett.

– Észrevettem – válaszoltam végül, amikor tett egy lépést felém, miután nem válaszoltam elég gyorsan.

Hogy kerülhetne volna el bárki figyelmét is? Todd sörösüvegeket gyűjtött... sörösüvegeket. A garázs mindkét falán különböző dobozok és üvegek sorakoztak a polcon. Annyi volt belőlük, hogy alig lehetett látni a falat

– nem is értem, hogy a gyermekvédelem miért nem foglalkozott azzal, hogy ennyi üres üveggel alkoholproblémái lehetnek. De Todd sosem aggódott emiatt. Minden nap legalább ötöt kitett a falra.

– Történetesen legszívesebben szüzeket gyűjtök.

Egy doboz tojást tartottam épp a kezemben, és leejtettem őket, teljesen ledöbbenve azon, hogy ezt kimondta. A héj és a tojássárgája mindent beterített.

Ebben a pillanatban Mrs. Detweiler libegett be, tekintete gyanakvóan cikázott a kettőnk között.

– Mi folyik itt? – kérdezte, és a tekintete megállt a padlót elborító összetört tojásokon.

Marie valaha csinos nő volt, de férjéhez hasonlóan a fiatalság fenntartására tett kísérlete szálnalmas kudarcot vallott. Most éppen egy túlságosan szűk, virágmintás ruhát viselt, ami egy nyolcvanas évekbeli kanapéra emlékeztette. Minden hurkáját kiemelte, és erősen kisminkelt arcán finom izzadságréteg csillogott, valószínűleg az erőfeszítéstől, amit az okozott, hogy felállt a fotelból, és berohant ide. A haja mélyfekete színű volt, és bár igyekezett göndöríteni és szépen tartani, vékony és petyhüdt volt, és biztos vagyok benne, hogy csalódást okozott neki.

Általában nem figyelek az emberek külsejére; jól tudom, hogy megtévesztő lehet, de Todd és Marie Detweiler megjelenése túlságosan szembeötlő volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam.

– Egy kis baleset, édesem – felelte Todd elnyújtva, miközben odament a feleségéhez, és egy olyan lélekölő csókba rántotta, amittől hánynom kellett, tekintve, hogy Marie-nak

valószínűleg fogalma sem volt arról, hol járt az a száj korábban.

Kimentek a konyhából anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna hátra, én pedig ott maradtam remegő szerencsétlenségként, miközben feltakarítottam a tojásokat, és megpróbáltam vacsorát készíteni.

Ha ez az interakció nem pecsételte volna meg az elhatározást, hogy nem opció kívárni a születésnapomat... a következő éjszaka megtette.

Az ágyban feküdtem, és álmatlanul forgolódtam, mint minden este. Amikor a gondolataid olyan zaklatottak, mint az enyéme, az alvás nem gyakori vendég, inkább egy olyan kétségbeesetten elérni vágyott képesség, amit soha nem fogsz sikeresen elsajátítani. Egyetlen éjszakám sem volt eddig, amikor ki tudtam volna pihenni magam, amikor a múlt árnyai ne kúsztak volna be a gondolataim közé.

Hajnali három óra volt, és már a feladás határán voltam, ha nem tudok hamarosan visszaaludni.

Könnyű léptek hangzottak fel az ajtóm előtti folyosón. Összehúztam a szemöldökömet, hiszen már régen mindenki lefeküdt. Úgy ismertem a szokásaikat, mintha már a sajátjaim lettek volna.

Jár valaki a házban? Valaki, aki nem ide tartozik?

A lépések megálltak az ajtóm előtt, és a hideg futkározott a hátamon.

– Hahó! – nyikkantottam halkán, és hülyének éreztem magam, amiért egyáltalán megszólaltam, amikor az ajtógomb megpróbált elfordulni, és beleakadt a zárba, ami szerencsére fel volt szerelve.

Úgy éreztem magam, mint egy horrorfilm leendő áldozata, amikor kicsusszantam az ágyból, és lekaptam a lámpámat az éjjeliszekrényről, felkészülve arra, hogy szükség esetén fegyverként használjam.

Az idegen a zárral babrált odakint, és az kattant egyet, jelezve, hogy kinyílt.

Hosszú szünet következett, miközben lélegzet-visszafojtva bámultam az ajtót, és vártam az elkerülhetetlent.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, és egy – jól ismert – szőrös kéz jelent meg.

Mr. Detweileré.

Nem gondolkodtam, csak elkezdtem sikoltozni, mert tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem, hogy eltűnjön a szobából.

Fel kell ébresztenem a feleségét. Mivel a hálósobájuk a rögtön folyosó végén van, csak elég hangosnak kell lennem.

És valóban, egy másodperccel azután, hogy elkezdtem sikoltozni, az ajtó becsapódott, és távozó léptek zaját hallottam. Egy pillanattal később kivágódott Detweilerék hálósobájának ajtaja, majd később az én ajtóm is a falnak csattant, és Marie zaklatott alakja állt ott. A mellkasa fel-alá járt, nekinyomódott a két számmal kisebb negligzésnek, amit viselt – és ami miatt a legszívesebben kiégettem volna a szememet –, és a tekintete örülten rohant végig a szobán, majd végül megnyugodott rajtam, ahogy ott álltam a közepén, és egy lámpát szorítottam a mellkasomhoz.

Szederjes foltok lepték el a mellkasát és az arcát, miközben düh öntötte el a vonásait.

– Mi a fasz bajod van?

– Valaki megpróbált bejutni a szobámba. Valaki kinyitotta a zárat.

Nem mondtam, hogy a férje volt, mert az még több problémát okozott volna nekem.

Egy pillanattal később Todd jelent meg ásítást színlelve, egy pohár vízzel a kezében.

– Mi folyik itt? – kérdezte lazán. A tekintetünk összekadott, és abban a pillanatban tudta, hogy tudom, ő volt az. A vonásai gúnyosak voltak, szinte cukkoltak, hogy mondjak valamit, mintha a felesége valaha is elhinne bármit, ami vele kapcsolatban kijön a számon.

– A lány azt mondja, hogy valaki betört a szobájába – szólalt meg Marie, majd egy pillanatra megállt, és a férjét kezdte el tanulmányozni. – Miért voltál fenn?

Sokatmondó volt, ahogy összeszorította a száját, ahogy elmélyült az arcszíne. Úgy látszik, Marie mégsem volt anyyira tájékozatlan a férje igazi természetével kapcsolatban.

Nem mintha valaha bármit is tenne felőle.

– Éppen vízért mentem, amikor meghallottam Monroe visítását. De senki mást nem hallottam a házban. – A tekintete aggodalmat színlelt. – Biztos vagy benne, hogy nem csak rémálmod volt?

Egy hosszú, feszült pillanatig bámultam őt, mielőtt nagy levegőt vettem.

– Talán csak az volt – suttogtam végül, amivel hangos fújtatást váltottam ki Marie-ből.

– Szedd össze magad, te kis szaros! Szükségünk van az alvásról! – csattant fel, majd megpördült és távozott, és káromkodások ömlöttek ki a száján, miközben visszacsörtetett a szobájába.

Todd hátramaradt, száналmas szája önelégült vigyorra görbült.

– Aludj jól, Monroe... – dorombolta, a szemében megfellebbezhetetlen ígérettel, hogy visszajön.

És hogy be fogja fejezni, amit elkezdett.

Amint becsukódott az ajtó, térdre estem, és zokogás rázta a testemet.

Soha nem éreztem magam ennyire egyedül.

Mindent tönkretett. Egy hónapra voltam az érettségítől, ő pedig épp most tépte ki a kezemből.

Ha Todd hozzám nyúlna, összetörne. És nem a testemről beszélek, hanem a lelkemről.

Anyám elhagyatott, tönkretett arcvonásainak képe suhant át a fejemben.

Ez nem lehet az én történetem. Nem lehet.

El kell mennem. Holnap. Nem volt más választásom.

Detweilerék egy Houston melletti kisvárosban éltek. Úgy döntöttem, hogy Dallas felé veszem az irányt, körülbelül négy órányira innen. Még sosem jártam ott, de a jegy ára nem túl rossz, a város pedig elég nagy. Pontosan erre volt szükségem, hogy a reményeim szerint eltűnjek. Detweilerék biztosan nem próbálnának meg ilyen messzire menni úgy, hogy már csak egy hónap állami támogatás volt hátra. Lefogadom, hogy nem is mondanák el senkinek, hogy eltűntem. Nagyon akarnák azt az utolsó csekket.

Távol tartottam magamtól a gondolatot, hogy mennyit érhet Toddnak a szüzességem. Remélhetőleg a „könnyű” az elvárásai közé tartozott, és amint eltűnök, elfelejt.

Elmentem a suliba, és a szívem egész nap fájt. Soha nem voltam az a fajta, aki szoros barátságokat köt – ha sosem tudod, hogy mikor állsz tovább, jobb, ha nem alakítasz ki szoros kapcsolatokat –, de azon kaptam magam, hogy bárcsak több időt tölthetnék azokkal, akiket itt megismertem. Sétáltam az ismerős folyosókon, és azon tűnődtem, vajon nehéz lett volna-e elbúcsúzni az érettségi után, vagy egyszerűen csak az álom elvesztését éreztem.

A mama soha nem érettségizett le. Világos pillanataiban azonban, még kiskoromban is, néha mesélt nekem az álmairól. Arról, hogy felmegy arra a színpadra.

Csak fel kell sétálnom egy gimnázium színpadára, mondtam magamnak határozottan, és megígértem magamnak, hogy megszerzem az érettségit, és valóra váltom az álmot.

Iskola után elmentem a H.E.B. élelmiszerboltba, ahol dolgoztam, és még a szokásosnál is jobban igyekeztem, mivel a műszak utánra terveztem az eltűnésemet. Az időzítés nem is lehetett volna jobb, mert fizetésnap volt, és így még egy csekket zsebre tehettem, és magammal vihettem. Minden cent számít majd.

A műszakom után vettem egy kártyás telefont, mivel nem akartam magammal vinni a Detweiler-telómat. Ismerve őket, valószínűleg megpróbálták volna rávenni a rendőrséget, hogy hozzanak vissza, mondván, elloptam a tulajdonukat. Egy részem attól is félt egy kicsit, hogy le tudnak nyomozni vele. Tudtam, hogy nem egy kémthrillerben élek... de azért jobb félni, mint megijedni.

Miután hazaértem, összepakoltam egy kis táskát néhány ruhával, az új telefonommal és a félretett pénzzel.

Aztán leültem az ágyamra, és aggodalommal telve kulcsoltam össze a kezemet.

Nem volt jó tervem. Akármennyit is álmodoztam arról, hogy elszabadulok, a terveim inkább voltak képlekenyek, semmint konkrétak. És mindegyik arra alapozott, hogy lesz egy érettségim, hogy jobb munkát kaphassak, és hogy nem kell minden másodpercben a hátam mögé lesnem attól tartva, hogy Detweilerék a nyomomban vannak. Az államnak van támogatási rendszere a nevelőszülőkhöz kerülő gyerekek számára, és reméltem, hogy erre is támaszkodhatok majd.

De meg tudom csinálni.

Vacsora után feltakarítottam. Marie pizzát rendelt, így nem volt akkora erőfeszítés, mint máskor. Aztán leültem a nappali sarkába, és kivártam, amíg jó éjszakát kívánhatok. Ügyesnek kellett lennem. Este le kellett lépnem – elég későn ahhoz, hogy már aludjanak, de nem olyan későn, hogy Todd úgy döntsön, újabb késő esti látogatást tesz nálam.

A távozásom minden volt, csak nem krimibe illő. Részletesen elképzeltem, ahogy Detweilerék rohannak utánam, miközben a táskámmal a kezemben az ablakon át menekülök, sziréna hangja hasítja keresztül a levegőt, ahogy a bokrok között bujkálva próbálom elkerülni a rendőröket.

Valójában azonban az történt, hogy kicsúsztam az ablakon, miközben mindenki aludt. Egy órán át gyalogoltam, amíg kértem a Greyhound buszpályaudvarra, és senki sem jött utánam. A kimerült tekintetű kalauznak még csak a szeme sem rebtent, amikor megvettem a jegyet Dallasba.

Jó érzés volt, hogy egyszer egy szökőévben valami ösze-szejön nekem.

A buszút kétszer annyi ideig tartott, mint ha autóval mentem volna. És bár próbáltam néhány órát pihenni, folyton azon aggódtam, hogy valahogy lekésem a megállót, így nem tudtam mély álomba merülni. A fejemben is csak úgy zakatoltak a gondolatok, hogy mit tartogat a jövőm. Vajon képes leszek egyedül boldogulni?

Aggodalmaim ellenére megkönnyebbülés érzése pislákkolt fel a mellkasomban, ahogy minden egyes mérfölddel nagyobb lett a távolság Todd és köztem.

Legalább a szüzességem megőrzését kihúzhattam a tennivalók listájáról.

Amikor végül megérkeztünk Dallasba, a reggeli nap éppen csak kibukkant a horizonton. Még a Greyhound pályaudvart körülvevő lepusztult épületek sem tudták elfojtani az izgatottságomat. Itt voltam. Megcsináltam. Lehet, hogy még soha nem jártam Dallasban, és lehet, hogy egyetlen lelket sem ismertem itt, de elhatároztam, hogy új életet kezdek.

Ez volt az én új kezdetem.

Körülbelül tizenkét órába telt, mire az érkezésem utófénye elhalványult, és egy padon találtam magam egy parkban, ahol azon lamentáltam, hogy vajon tényleg el tudnék-e aludni, ha megpróbálnám. Vagy hogy egyáltalán biztonságos-e megpróbálkoznom vele.

Miután leszálltam a buszról, taxit akartam hívni, hogy elvigyenek a hostelbe, amit az interneten találtam. Aztán kurvára kizsebeltek, miközben a címet keresgéltem. Elvették

a zsebemből az összes készpénzt, amit a taxihoz vettem elő, és kikapták a kezemből a telefonomat.

Lefogadhatod, hogy úgy rohantam utánuk, mint egy örült. De a hátizsákkal megterhelve, amibe bepakoltam az összes földi javaimat, a fiúcsapat könnyedén lehagyott engem.

Nem mertem semennyit sem költeni a maradék készpénzemből, kivéve egy zacskó csipszre egy jobb napokat látott benzinkútról.

A nap hátralévő részében mindenfelé gyalogoltam, miközben próbáltam megtalálni a hostelt, mert féltem útba igazítást kérni, nehogy valaki gyanút fogjon, és jelentse a hatóságoknak, hogy úgy nézek ki, mint egy szökött tinédzser.

Nyilvánvalóan nem találtam meg a helyet, mert itt ültem a parkban, a padon. Fáztam, éhes voltam és dühös.

És kimerült.

Úgy tűnik, ha az ember közel negyvennyolc órán át nem aludt, bárhol el tud aludni, mert végül... pontosan ezt tettem.

Felriadtam – az érzés, hogy valaki figyel engem, összesűrűsödött a torkomban. Leszállt az éj, mélykék paplanként borult a parkra. A fák és bokrok homályos árnyakként tűntek fel a sötét égbolt háttére előtt. Az utcai lámpák életre keltek, és meleg fényt sugároztak az ösvényre és a közeli padokra. A fény együtt táncolt és ringatózott az enyhe szellővel, hosszú árnyékokat vetve a földre. Hallani lehetett a levelek susogását és a tücskök ciripelését.

Felkiáltottam, amikor megláttam a padon mellettem ülő ősz hajú öregembert, akinek olyan vad volt a tekintete, mint a testét borító szakadt ruházat. Kosz- és testszag terjengett körülötte, és amikor rám mosolygott, csak néhány fog kandikált ki a szájából.

– Oj. Figyeltelek. Biztosra aka'tam menni, hogy tucc aludni, hölgyem – mondta kamu brit akcentussal.

Megrándultam a szavai hatására, bár teljesen barátságosak és kedvesek voltak, és elhúzódtam tőle.

– Ó, ne félj öreg Billtől. Vigyázni fogok rád.

Megmozdultam, hogy leugorjak a padról és elfussak... de egy pillanatra elbizonytalanodtam. Volt benne valami olyan... kellemes melegség. Már ha egyszer túltetted magad a külsején és a szagán, nyilvánvalóan.

– Ez a park az enyém, de megoszthatom veled. Te menj vissza aludni, én meg majd örködöm. Távol tartom a haramjákat – folytatta. Annak ellenére, hogy még mindig nem mondtam neki semmit.

Kinyitottam a számat, hogy visszautasítsam az ajánlatát, de ekkor előhúzott a bevásárlószatyrából egy tiszta, vadozatúj, felcímkézett takarót. Amikor felajánlotta nekem... ahelyett, hogy megszólaltam volna... sírva fakadtam.

Zokogtam és zokogtam, miközben ő kétségbeesetten figyelt, és úgy dobta felém a takarót, mintha annak hatalmában állna elállítani a hisztérikus nők könnyeit. Amikor még mindig nem hagytam abba a sírást, miután hirtelen rám zúdultak az elmúlt napok eseményei... és az ő kedvessége, végül énekelni kezdett valamit, ami mintha az Eleanor Rigby legrosszabb interpretációja lett volna, amit valaha

hallottam. Igazából ez volt a legrosszabb interpretációja *bármelyik* dalnak, amit valaha hallottam.

Viszont működött, és abba hagytam a sírást.

– Jó’ van, jó’ van, kiskacsa. Menj aludni! Öreg Bill majd vigyáz rád – mondta megnyugtatóan, miután befejezte a dalt, amelynek az utolsó néhány sorát egészen biztosan ő költötte hozzá.

Ennél okosabb lány vagyok, de tényleg. Viszont olyan rohadtul fáradt voltam. És minden porcikámmal bízni akartam benne. Elvégre „kiskacsának” hívott. A sorozatgyilkosok nem adnak cuki beceneveket az áldozataiknak, ugye?

– Csak pár perc – motyogtam, mire ő bólintott, és ismét lágyan elmosolyodott a ferde vigyorával, amit abban a pillanatban nagyon megszerettem.

A stressztől és a kimerültségtől reszketve, és szebb napokról álmodozva, mély álomba merültem.

Amikor felébredtem, jóval több idő telt el, mint tíz perc. Tulajdonképpen az éjszaka hátralévő része.

Bill még mindig ott volt, vigyázott rám, és halkán füttyö-részett magában, mintha nem is maradt volna fent egész éjjel. A hátizsákom még mindig a fejem alatt volt, a pénz még mindig benne volt, és legalább nem *éreztem*, hogy bárki is hozzám ért volna.

Basszus, hát idáig süllyedtem.

– Van hol laknod, kislány? – kérdezte halkán. Megráztam a fejemet, és az ajkamba haraptam, ahogy arra gondoltam, hogy még egy éjszakát ezen a padon kell töltenem.

– Öreg Bill jó helyre visz téged. Nem olyan szép, mint a kastélyom, de megteszi – mondta, és büszkén

körbemutatott a parkon, mintha az valójában egy angol kastély lenne, vizesárokkal, és ő lenne az ura.

Annak ellenére, hogy elég megbízhatónak bizonyult ahhoz, hogy legalábbis néhány óra alatt ne tegyen velem semmit, mégis a pusztaság kétségbeesés volt az, ami miatt követtem őt egy olyan helyre, amiről reméltem, hogy nem leánykereskedők tanyája, vagy valami más, hasonlóan förtelmes dolog.

Kicsit megnyugodtam, amikor a város egy jobb részébe vitt, mint ahol az előző nap sétáltam. Telebeszélte a füleimet azzal a hamis brit akcentussal, és olyan helyekről mesélt nekem, ahol – biztos voltam benne – még sosem járt.

Mielőtt észbe kaptam volna, már egy viszonylag új, menedékháznak tűnő épület bejárata előtt álltunk. A táblán az állt, hogy ez egy női menedékhely, és a látványtól megint majdnem rám jött a sírás.

– Ha bemész, mondd meg nekik, hogy az öreg Bill küldött... királyi bánásmódban lesz részed – kuncogta, és könnyek gyűltek a szemembe, úgy tűnt, immár századik alkalommal, ami arra készítette, hogy egy lépést hátráljon tőlem. Valószínűleg attól félt, hogy megint hisztériázni kezdek.

Még egy pillanatig haboztam, mielőtt végül felmentem a lépcsőn, amely a menedék ajtajához vezetett. Félúton megálltam, és visszapillantottam Billre, aki egy újabb bájosan foghíjas vigyort küldött felém.

– Nagy dolgokat jósolok neked, kiskacsa! – kiáltott utánam, amikor elindultam.

Tudtam, hogy soha nem fogom elfelejteni őt. Lehet, hogy hajléktalan és kissé őrült, de ő volt az egyik legkedvesebb

ember, akivel valaha találkoztam. Vigyázott rám, egy idegenre, és segített, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Ahogy beljebb mentem, a kimerültség még mindig a vállamban feszült, de furcsamód abban a pillanatban hirtelen békesség szállt meg, és úgy éreztem, minden rendben lesz.

– Üdvözljük a Menedékben! – mormolta egy kedves nő, amikor a recepcióhoz léptem.

Valóban menedék.

Csak remélni tudtam.